

Suwerenność żywnościowa, przykład z Kenii

W latach 60-tych wiele afrykańskich krajów było eksporterami żywności. Zmiany wywołane gwałtownym odzyskaniem niepodległości, brak stabilizacji politycznej i efekty złego zarządzania sprawiły zapaść w rolnictwie. Sytuacja powoli się zmienia i pozytywnym przykładem jest Kenia.

Jeszcze w 2003 była mocno zależna od importu mleka. W obliczu praktyk dumpingowych wielu dostawców, w tym UE rząd postanowił podnieść opłaty celne na import z 25% na 60% w okresie 1999-2004. Instrument ten okazała się niewystarczający, więc dzięki działaniom Kenya Milk Board (Kenijska Rada Mleczarska) wdrożono politykę wsparcia sektora mleczarskiego łączącą pomoc dla producentów, szkolenia, wsparcie we wprowadzaniu produktów na rynek oraz regulacje rynkowe. Działanie te wkrótce przyniosły rezultat w postaci – wzrostu produkcji mleczarskiej. Obecnie Kenia jest w stanie nie tylko zaspokoić potrzeby swoich konsumentów, ale również zaczęła eksportować swoje produkty do sąsiednich krajów.

Do sukcesu przyczyniło wiele organizacji pozarządowych i związków rolników się między innymi również organizacja Ngombe na Mahindi Campaign Foundation zrzeszająca 250 000 małych rolników uprawiających kukurydzę (podstawę żywienia krów) i prowadzących hodowlę krów mlecznych. Członkowie organizacji są rozsiani w siedmiu rejonach Kenii: Nakuru, Kericho, Nandi North, Trans-Nzoiza, Keijo, Uasin-Gishu, Nandi South. Niewielkie gospodarstwa rozsiane w rejonach borykają się z wieloma problemami np. z dostarczaniem produktów z powodu braku dróg i łatwego dostępu do odbiorców. Zrzeszenie się w organizacji pomaga w dotarciu do odbiorcy, zapewnia wspólny system chłodzenia mleka, zapewnia pomoc w zbiorach i organizacji rynku. W Kenii podobno jak w całej Afryce, 80% rolników to kobiety, podobnie jest w tej organizacji.

Ngombe na Mahindi Campaign Foundation została założona w kwietniu 2010 roku.

Jej celami są:

1. Redukcja ubóstwa i rozpowszechnienie informacji nt. temat wśród kenijskich rolników w regionie Afryki Wschodniej
2. Zachęcenie do współpracy interesariuszy z drobnymi rolnikami i innymi grupami marginalizowanymi aby wyeliminować niesprawiedliwość, wyzysk i nierówność jakie doświadczają te grupy
3. Zaangażowanie się w programy budowania potencjału, które zapewni wszechstronne reformy w sektorze rolnictwa, zwłaszcza dotyczące małych rolników
4. Uwzględnienie w swoim programie konsekwencji nierówności płci w sektorze rolniczym, która prowadzi do marginalizacji kobiet, odmawia im dostępu do sprawiedliwego handlu, kredytów i pozycji lidera w innych sprawach.

Działania tej organizacji pokazują jak niezbędne jest łączenie się małych rolników w duże organizacje, gdyż dopiero taki podmiot liczy się rynku i może negocjować nie tylko warunki zbytu produktów, ale również wpływać na politykę rolną regionu lub kraju.

